

# POSLANICA SVETEGA OČETA FRANČIŠKA

za 97. svetovni misijonski dan - 22. oktober 2023

**Goreča srca, noge na poti** (*prim. Lk 24,13-35*)

Dragi bratje in sestre!

Za Svetovni misijonski dan sem letos izbral temo, ki izhaja iz pripovedi o emavških učencih v Lukovem evangeliju (*prim. 24,13-35*): »Goreča srca, noge na poti«. Ta dva učenca sta bila zbegana in razočarana, srečanje s Kristusom v besedi in v razlomljenem kruhu pa je v njiju razvnelo navdušenje, da sta se odpravila na pot proti Jeruzalemu in oznanjala, da je Gospod zares vstal. V evangeljski pripovedi dojamemo preobrazbo učencev iz nekaterih sugestivnih podob: *goreča srca* za Pisma, ki jih je razlagal Jezus, *odprte oči*, ko sta ga prepoznala, in kot vrhunec *noge na poti*. Ob premišljevanju teh treh vidikov, ki začrtajo pot misijonskih učencev, lahko obnovimo svojo gorečnost za evangelizacijo v današnjem svetu.

## **1. Goreča srca, »ko nama je razlagal Pisma.«**

***Božja beseda razsvetljuje in preoblikuje srce v poslanstvu.***

Na poti iz Jeruzalema v Emavs sta bili srca učencev žalostni – kot je bilo razvidno iz njihovih obrazov – zaradi smrti Jezusa, v katerega sta verovala (*prim. v. 17*). Zaradi poloma križanega Učitelja se je sesulo njuno upanje, da je On Mesija (*prim. v. 21*).

In glej, »medtem ko sta se pogovarjala in razpravljala, se jima je približal sam Jezus in hodil z njima« (*v. 15*). Kot na začetku poklicanosti učencev, Gospod tudi sedaj, v trenutku zbeganosti, prevzame pobudo, da se približa svojim in hodi ob njih. V svojem velikem usmiljenju se nikoli ne naveliča biti z nami, kljub našim napakam, dvomom, slabostim, čeprav nas žalost in pesimizem vodita v to, da postanemo »nespametni in počasni v srcu« (*v. 25*), maloverni ljudje.

Tako danes kot takrat je vstali Gospod blizu svojim misijonarskim učencem in hodi ob njih, zlasti takrat ko se čutijo izgubljeni, malodušni, prestrašeni pred skrivnostjo krivice, ki jih obdaja in jih hoče zadušiti. Zato »ne pustimo si vzeti upanja!« (Apostolska spodbuda *Veselje evangelija*, 86). Gospod je večji od naših problemov, predvsem kadar jih srečujemo pri oznanjevanju evangelija svetu, saj je to poslanstvo navsezadnje njegovo, mi pa smo le njegovi ponižni sodelavci, »nekoristni služabniki« (*prim. Lk 17,10*).

Svojo bližino v Kristusu izražam vsem misijonarjem in misijonarkam po svetu, posebno tistim, ki doživljajo težke trenutke. Vstali Gospod, predragi, je vedno z vami in vidi vašo velikodušnost ter vaše žrtve za poslanstvo evangelizacije na oddaljenih krajih. Niso vsi dnevi življenja polni sonca, vendar pa se vedno spominjamo besed Gospoda Jezusa njegovim prijateljem pred trpljenjem: »Na svetu imate stisko, toda bodite pogumni: jaz sem svet premagal!« (*Jn 16,33*).

Potem ko je prisluhnil učencema na poti v Emavs, je vstali Jezus »začel z Mojzesom in vsemi preroki ter jima razlagal, kar je napisano o njem v vseh Pismih« (*Lk 24,27*). Srca učencev sta se ogreli, kot sta na koncu zaupala drug drugemu: »Ali ni najino srce gorelo v naju, ko nama je po

poti govoril in odpiral Pisma« (v. 32). Jezus je namreč živa Beseda, ki edina lahko vname, razsvetli in preoblikuje srce.

Tako bolje razumemo trditev sv. Hieronima: »Nepoznavanje Svetega pisma je nepoznavanje Kristusa« (*In Is.*, Prolog). »Brez Gospoda, ki nas vanj uvaja, je nemogoče doumeti Sveto pismo, prav tako pa brez Svetega pisma tudi poslanstvo Jezusa in njegove Cerkve v tem svetu ostane nedoumljivo« (Apostolsko pismo v obliki motuproprija *Aperuit illis*, 1). Zato je poznavanje Svetega pisma pomembno za kristjanovo življenje, še bolj pa za oznanjevanje Kristusa in njegovega evangelija. Kaj drugače posredujemo drugim, če ne svojih zamisli in svojih načrtov? In ali bo hladno srce moglo kdaj razvneti srca drugih?

Zato pustimo, da nas vedno spremlja vstali Gospod, ki nam razlaga pomen Svetega pisma. Pustimo, naj razvname naša srca, nas razsvetli in nas preoblikuje, da bomo svetu lahko oznanjali njegovo skrivnost odrešenja z močjo in modrostjo, ki prihajata od njegovega Duha.

## **2. Oči, »ki so se odprle in ga spoznale« v lomljenju kruha.**

### ***Jezus v evharistiji je vrhunec in vir poslanstva.***

Srci, ki sta goreli za Božjo Besedo, sta spodbudili emavška učenca, da sta prosila skrivnostnega Popotnika, naj ostane z njima, ker se večeri. In ob mizi so se jima odprle oči in sta ga spoznala, ko je razlomil kruh. Odločilna prvina, ki učencema odpre oči, je zaporedje Jezusovih dejanj: vzela je kruh, ga blagoslovila, razlomila in jima ga dala. To so običajna dejanja judovskega družinskega poglavarja, ko pa jih je Jezus Kristus izvršil z milostjo Svetega Duha, so obema gostoma obnovila znamenje pomnožitve kruha in predvsem znamenje evharistije, zakramenta Žrtve na križu. Prav v trenutku pa, ko sta v Njem-ki-lomi-kruh spoznala Jezusa, »je izginil izpred njiju« (Lk 24,31). To dejstvo nam pomaga razumeti bistveno resničnost naše vere: Kristus, ki lomi kruh, sedaj postane razlomljeni kruh, ki ga razdeli učencem in ga torej ti použijejo. Postal je neviden, ker je vstopil v srca učencev, da bi jih še bolj razvnel in ju spodbudil, naj se brez odlašanja podata na pot, da bosta vsem sporočila enkratno izkušnjo srečanja z Vstalim! Tako je vstali Kristus Tisti-ki-lomi-kruh in istočasno je za-nas-razlomljeni-kruh. Zato je vsak misijonarski učenec poklican, da tako kot Jezus in v Njem po delovanju Svetega Duha postane tisti-ki-lomi-kruh in tisti-ki-je-razlomljeni-kruh za svet.

V zvezi s tem je treba omeniti, da je preprosto lomljenje materialnega kruha z lačnimi v Kristusovem imenu že krščansko misijonarsko dejanje. Toliko bolj je lomljenje evharističnega kruha, ki je sam Kristus, misijonarsko dejanje v odličnem pomenu besede, ker je evharistija vir in vrhunec življenja in poslanstva Cerkve.

Na to je spomnil papež Benedikt XVI.: »Ljubezni, ki jo obhajamo v zakramentu, nikakor ne smemo ohraniti le zase. Ta ljubezen po svoji naravi zahteva, da jo posredujemo vsem. To, kar svet potrebuje, je Božja ljubezen, je srečanje s Kristusom in vera vanj. Zato evharistija ni samo izvir in vrhunec življenja Cerkve; to velja tudi za njeno poslanstvo. 'Resnično evharistična Cerkev je hkrati tudi misijonarska Cerkev'« (Apostolska spodbuda *Zakrament ljubezni*, 84).

Da bi obrodili sad, moramo ostati združeni z njim (prim. Jn 15,4-9). Ta združenost se uresničuje z vsakdanjo molitvijo, na poseben način v *češčanju*, v molku pred Gospodom, ki ostaja z nami

v evharistiji. Ko z ljubeznijo neguje to občestvo s Kristusom, lahko misijonarski učenec postane mistik v dejanju. Naj naše srce vedno hrepeni po Jezusovi družbi, naj vzdihuje prošnjo emavške dvojice, zlasti ko se večeri: »Ostani z nami, Gospod!« (prim. Lk 24,29).

### **3. Noge na poti, z radostjo pripovedovanja o vstalem Kristusu.**

#### ***Večna mladost Cerkve, ki je stalno v izhodu.***

Ko so se jima odprle oči, potem ko sta ga prepoznala v »lomljenju kruha«, sta »še tisto uro vstala in se vrnila v Jeruzalem« (prim. Lk 24,33). Ta odhod v naglici, da bi z drugimi delila veselje srečanja z Gospodom, kaže, da »veselje evangelija napolnjuje srce in celotno življenje ljudi, ki se srečajo z Jezusom; ljudi, ki dovolijo, da jih odreši greha, žalosti, notranje praznine, osamljenosti. Z Jezusom Kristusom se vedno rojeva in oživlja veselje« (Apostolska spodbuda *Veselje evangelija*, 1). Ne moremo srečati vstalega Jezusa, ne da bi goreli od želje, da bi to povedali vsem. Zato so prvi in glavni vir poslanstva tisti, ki so spoznali vstalega Kristusa v Svetem pismu in v evharistiji, in ki v srcu nosijo njegov ogenj in v pogledu njegovo luč. Ti lahko pričajo za življenje, ki nikoli ne umre, tudi v najtežjih razmerah in v najbolj temnih trenutkih.

Podoba »nog na poti« nas še enkrat spomni na večno veljavnost *missio ad gentes*, na poslanstvo, ki ga je vstali Gospod dal Cerkvi, naj evangelizira vsakega človeka in vsak narod vse do skrajnih meja zemlje. Danes je človeštvo, ranjeno zaradi toliko krivic, delitev in vojn, bolj kot kdajkoli potrebno veselega oznanila miru in odrešenja v Kristusu. Zato izkoriščam to priložnost, da ponovno poudarim, da imajo »vsi pravico sprejeti evangelij. Kristjani imajo dolžnost oznanjati evangelij in nikogar izključevati. Naj ne oznanjajo kakor nekdo, ki nalaga novo dolžnost, ampak kakor tisti, ki deli veselje, kaže lepoto obzorja in podarja zaželeno gostijo« (prav tam, 14). Misijonarsko spreobrnjenje ostaja glavni cilj, ki si ga moramo zastaviti kot posamezniki in kot skupnost, saj »je misijonarsko delovanje vzorec vsakega dejanja Cerkve« (prav tam, 15).

Kot pravi apostol Pavel, nas Kristusova ljubezen priteguje in priganja (prim. 2 Kor 5,14). Tu gre za dvojno ljubezen: za Kristusovo ljubezen do nas, ki kliče, navdihuje in vzbuja našo ljubezen do Njega. In ta ljubezen dela Cerkev v izhodu vedno mlado, z vsemi njenimi člani v poslanstvu, da bi oznanjali Kristusov evangelij, prepričani, da je »za vse umrl zato, da tisti, ki živijo, ne bi živeli več zase, ampak za tistega, ki je zanje umrl in bil obujen« (2 Kor 5,15). Vsakdo lahko prispeva k temu misijonskemu gibanju: z molitvijo in delovanjem, z darovanjem denarja in trpljenja, z lastnim pričevanjem. Papeške misijonske družbe so privilegirano orodje za pospeševanje tega misijonskega delovanja na duhovni in materialni ravni. Zato je nabiranje darov na Svetovni misijonski dan namenjeno Papeški družbi za širjenje vere.

Nujnost misijonskega delovanja Cerkve seveda vključuje tudi vedno tesnejše misijonsko sodelovanje vseh njenih članov na vseh ravneh. To je bistveni cilj sinodalne poti, ki jo Cerkev uresničuje s ključnimi besedami *občestvo, soudeležba, poslanstvo*. Ta pot nikakor ni zapiranje Cerkve v samo sebe; ne gre za proces ljudskega raziskovanja, da bi, kot v kakem parlamentu, odločili, kaj je treba ali kaj ni treba verovati in izpolnjevati glede na človeške preference. Prej to pomeni podati se na pot kot emavška učenca, poslušajoč Gospoda, ki vedno prihaja med nas,

da bi nam razložil pomen Svetega pisma in razlomil kruh za nas, da bi mogli z močjo Svetega Duha nadaljevati njegovo poslanstvo v svetu.

Kot sta učenca pripovedovala drugim, kaj se je zgodilo na poti (prim. Lk 24,35), tako bo tudi naše oznanilo veselo pripovedovanje o Kristusu Gospodu, o njegovem življenju, njegovem trpljenju, smrti in vstajenju, o čudovitih delih, ki jih je njegova ljubezen izvršila v našem življenju.

Zato se odpravimo tudi mi razsvetljeni od srečanja z Vstalim in razvneti od njegovega Duha. Pojdimo z gorečimi srci, odprtimi očmi in nogami na poti, da bomo srca drugih razplamteli z Božjo Besedo, oči drugih odprli za Jezusa evharistijo, in vse povabili, naj skupaj hodimo po poti miru in zveličanja, ki jo je Bog v Kristusu podaril človeštvu.

Sveta Marija na poti, Mati misijonarskih Kristusovih učencev in Kraljica misijonov, prosi za nas!

*Rim, Sv. Janez v Lateranu, 6. januarja 2023, Praznik Gospodovega razglašanja.*

FRANČIŠEK